

NEDERLANDSE POPMUZIEK

‘Nog steeds naar mezelf op zoek’

INTERVIEW Janne Schra blijft op zoek, want kan geen genre kiezen. Morgen staat ze in Mezz in Breda.

door Willem Jongeneelen

Haar laatste album heet gewoon *Janne Schra*. Dat wijst erop dat de 31 jaar geleden in Laren geboren zangeres na haar succesvolle avonturen in Room Eleven en Schradinova eindelijk helemaal zichzelf is. Janne Schra zelf heeft daar toch nog wat twijfels over.

„Dit is de Janne Schra op weg naar een steeds meer authentieke Janne Schra. Sommige zangeressen zeggen meteen: dit ben ik! Ik moest lang zoeken. Ik zoek nog steeds eigenlijk.”

Misschien blijf Janne ook wel haar hele leven zoeken. Is dat erg? Zo is het misschien ook wel fijn dat ze niet durft te kiezen tussen jazz, soul, pop, wereldmuziek en nog zo het een en ander.

„Ik wil inderdaad niet kiezen. Deels komt dat voort uit mijn naïviteit. Ik heb geen conservatorium gedaan en weet niet eens waar stromingen ophouden. Dat is fijn, want ik voel me niet beperkt. Uit onwetendheid kruip ik naar

“Ik heb ook een melancholieke kant. Ik schuw het drama niet

Janne Schra, zangeres

■ Janne Schra: ‘Ik haat het als bands bij elkaar blijven vanwege het succes, terwijl de inspiratie afneemt.’ foto Lieke Romeijn

iets waar straks hopelijk mijn label-tje aan komt te hangen. Met dank aan al die elementen die ik in mijn muziek gebruik, omdat ik ze mooi vind.”

Janne Schra verkocht met Room Eleven heel veel albums. Toch koos ze ervoor haar horizon te verbreden en doekte de band op. „Ik haat het als bands bij elkaar blijven vanwege het succes, terwijl de inspiratie afneemt. Puur vanwege de hypotheek. Dat lijkt me niet het juiste uitgangspunt voor een kunstenaar. Ik wilde langer in dienst staan van een concept, dat ik nota bene zelf eerst bedacht had. Het werd kermis in mijn hoofd. Daar wilde ik uit, om in de luwte terug te keren naar hoe het ooit begon. Je kunt met jezelf veel kanten op. Ik sta wel open voor onverwachte wendingen. Soms denk ik wel eens helemaal iets

anders te gaan doen. Schipper worden of een film maken. Voorlopig vind ik de combinatie zingen en schilderen nog heel leuk hoor. Daar kan ik veel in kwijt.” Janne Schra vindt het fijn haar eigen stem steeds beter te leren kennen.

„Dat is wel met vallen en opstaan gegaan. Ik heb mijn stem ook wel vaak uitgewrongen. Dan was ik weer een week hees. Ook nu zit er nog een kleine kraakje in. Dat gaat pas weer weg als ik een paar maanden rust neem. Ik schrijf wel andere liedjes, naarmate ik mijn stem zie veranderen. Het liefst zou ik willen dat mijn stem hoofdonderdeel wordt van een liedje. Dat is een proces. Ik dacht eerder ook dat ik nooit laag kon zingen. Zangeres Dayna Kurtz, met wie ik ten tijde van Room Eleven even mee samenwerkte, wees me erop dat ik

wel degelijk laag kon zingen. Je spreekt zelfs laag, zei ze. Daarna ben ik ook vanuit die spreekstem gaan zingen. Zo ben ik me er steeds bewuster van dat dingen anders kunnen. Dat houdt het ook spannend.”

Na een theatertour kiest Janne Schra deze keer weer voor een reeks shows in het popcircuit. „Popzalen zijn flexibeler. Een theatertour moet je soms meer dan een jaar op voorhand vastleggen. Tijdens de try-outs kreeg ik de zalen stil. Ik hoop dat het publiek in de andere popzalen even respectvol is als in Deventer en Amersfoort.” Onder haar nieuwe liedjes zitten er toch een paar die wat kleiner zijn en alle aandacht verdienen. Haar vrolijke uitstraling en stralende ogen zijn niet altijd in overeenstemming met de donkere kant in

haar teksten.

„Ik heb ook een melancholieke kant. Ik schuw het drama niet. Ik kan soms door diepe dalen gaan en intens verdrietig zijn. Meestal is dat niet het moment dat ik songs schrijf. Dat komt pas als ik iets verwerkt heb. Dan kan ik het ook beter relativeren en er soms zelfs de humor ervan inzien. Ik zoek woorden bij het verdriet en probeer orde in mijn gevoelens te brengen. Mijn therapie is dan om het te vangen in iets moois.” Tijdens de clubtour wordt ze begeleid door het Red Limo String Quartet van Sietse van Gorkom. Dat klinkt niet echt standaard, voor popzalen.

„Ik wil geen standaardbandje om mee te werken. Ik zocht een band die zowel intiem, klein en breekbaar kan spelen als ook steviger kan klinken in de popliedjes. Ik keer soms wat meer terug richting de sound van Room Eleven én ik durf wat dieper in mijn gevoel te kruipen. Door de toevoeging van een gitarist, een percussionist en met leden uit het strijkkwartet die ook op andere instrumenten inzetbaar zijn, lukt dat allemaal. Ik werkte al eerder met Sietse samen. Hij arrangeerde de stukken en het geluid is heel anders dan de andere keren. De klik met de strijkers is heel fraai. Ik zie strijkers ook als een soort stem. Ze zijn fretloos. Ze kunnen langzaam naar een toon toe gaan. Dat past goed bij mijn stem. Ik ben niet zo'n loodrechte zangeres.”

Janne Schra - Zondagavond in Mezz in Breda

“Ik haat het als bands bij elkaar blijven vanwege het succes, puur voor de hypotheek

Janne Schra, zangeres

‘We laten zien hoe geniaal Michael was’

door Monique Brandt

AMSTERDAM - Een overrompend spektakel dat van groot, groter naar grootst schiet. *Michael Jackson - The immortal world tour*, vanaf 8 maart in de Ziggo Dome in Amsterdam, blaast de bezoekers van hun stoel. Acrobaten, dansers, bombastische lichteffecten, duizelingwekkende kostuums, strakke dansmoves en natuurlijk zijn muziek, wekken de in 2009 overleden King of Pop toch even - zij het in de verbeelding - tot leven. Dat was ook de bedoeling. Om Michael passend meeslepend te herdenken, sloegen Cirque du

Soleil en de familie Jackson de handen ineen. Geen onlogische combinatie: Jackson had immers bij leven al plannen om ooit een project te doen met het wereldbepaalde entertainmentbedrijf uit Canada. Topchoreograaf en producer Jamie King, die onder meer shows van Madonna, Britney Spears en Rihanna produceerde, kreeg min of meer de vrij hand. De show, die sinds oktober 2011 heel Noord-Amerika aan deed, voordat nu Europa en daarna Japan worden bezocht, bracht al het aanzienlijke bedrag van vierhonderd miljoen dollar op. De opbrengst wordt netjes verdeeld tussen de familie en Cirque

du Soleil. Niet vreemd dus dat deze creatieve melkkoe de rest van de wereld nog even mag afgrazen. Young: „De fans van zowel Michael Jackson als van Cirque du Soleil komen massaal kijken, gelukkig. Toegegeven: dit is niet een typische Cirque du Soleil-show met dromerige acrobatiek. Dit is een eerbetoon aan Michael. Ik denk dat we die twee werelden mooi bij elkaar brengen. We doen Michael niet na, maar we laten zien hoe geniaal hij was. Hij zou super trots zijn geweest.” Wie in ieder geval zeer trots zijn, zijn de twee Nederlandse dansers die erin slaagden om tijdens de audities duizenden doorgewinter-

de concurrenten uit de hele wereld uit te schakelen. Gianinni Semedo Moreira kennen we nog van de eerste editie van *So you think you can dance* in 2009. Hij won niet, maar verhuisde al binnen een jaar naar Los Angeles waar hij meteen als danser aan de slag kon. Hij ging onder anderen op tournee met Rihanna. De Rotterdammer noemt Michael

► Cirque Du Soleil brengt spectaculair eerbetoon aan Michael Jackson

Jackson zijn ‘Nummer 1 inspiratiebron’.

„Ik ben altijd fan geweest, maar pas toen ik ging dansen, ging ik Michael Jackson echt begrijpen. Ik ontmoette zijn broers, zijn moeder, zijn kinderen, mensen met wie hij werkte.” Ook Pom Arnold, net 21, is dichterbij zijn jeugdheld gekomen, zo vertelt hij. Arnold kwam in de schijnwerpers te staan toen hij in 2008 bij het programma *Holland's got talent* doorbrak met zijn dansgroep Groove Kings.

‘Michael Jackson - The immortal world tour’ is van 8 t/m 10 maart te zien in Ziggo Dome Amsterdam